

Καλλιμάζης
1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 53ο - ΤΕΥΧΟΣ 501 ●
● ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006 ●

● «Ίδε ό άμνός του̃ Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του̃ κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΤΟ ΠΡΟΣΛΗΜΜΑ

Δημιουργία, άναδημιουργία

Χριστούγεννα! Γιορτή μοναδική. Άνεπανάληπτη. Η Άνάστασις θεωρείται δυναμικό γεγονός, μά όπωσδήποτε έπαναλαμβάνεται και θά έπαναληφθή. Τόσες φορές, όσοι και οι άνθρωποι (Α΄ Κορ. ιε΄ 20). Παιδιά τής Άναστάσεως όλοι οι άνθρωποι ανεξαιρέτως, άφου ό Χριστός δέν είναι άπλως ό Άδελφός μας, άλλ΄ ό «πρωτότοκος έκ τών νεκρών» (Κολοσ. α΄ 18).

● Δέν συμβαίνει τό ίδιο μέ τά Χριστούγεννα. Σάρκωσι μιά και μόνο έχουμε. Ποτέ άλλοτε δέν σαρκώθηκε ούτε θά ξανασαρκωθή ό Θεός. Μονογενής Υίός του̃ Θεού Πατέρα ό Χριστός (Ίωάν. α΄ 18, γ΄ 16. Α΄ Ίωαν. δ΄ 9). Μονογενής Υίός και τής ένανθρωπήσεως. Ούτε έγινε, ούτε θά ξαναγίνη γέννησις Θεανθρώπου. Ό Θεός «τόν Υιόν αυτού τόν μονογενή έδωκεν» (Ίωάν. γ΄ 16). «Τόν μονογενή υιόν άπέσταλκεν εις τόν κόσμον» (Α΄ Ίωάν. δ΄ 9). «Τόν μονογενή προσέφερεν» (Έβρ. ια΄ 17).

● Χριστούγεννα! Άφραστο τό μυστήριο. Χειροπιαστές όμως οι συνθήκες, κάτω άπ΄ τίς όποιες ξετυλίχτηκε στά μάτια τών ανθρώπων. Ό Υιός του̃ Θεού, υιός τής Παρθένου γίνεται.

● Ό άνθρωπος άπ΄ τήν άπαξία τής άμαρτίας, άποκτᾶ τήν άξία τής θεώσεως. Άπό κατάληψις του̃ κακού, γίνεται πρόσληψις του̃ Θεού.

Γλαφυρά έκφράζει τή θεολογία τών Χριστουγέννων ό άγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος: «Πιστεύω τόν Υιόν του̃ Θεού, τόν προαιώνιον Λόγον, τόν γεννηθέντα έκ του̃ Πατρός άχρόνως και άσωμάτως, του̃τον έπ΄ έσχάτων τών ήμερών γεγεννησθαι δι΄ έμέ και Υιόν ανθρώπου έκ τής Παρθένου προελθόντα Μαρίας, άρρήτως, όλον άνθρωπον, τόν αυτόν και Θεόν, ύπέρ όλου του̃ πεπονηότος, ίνα όλω έμοί τήν σωτηρίαν χαρίσθαι, άπαθή Θεότητι, παθητόν τῶ προσλήμματι. Του̃τον ύπέρ τών άνομιών ήχθαι εις θάνατον, σταυρωθέντα τε και ταφέντα, όσον θανάτου γεύσασθαι, και άναστάντα τριήμερον, άνεληλυθέναι εις τούς ούρανούς, ίνα έμέ συναγάγη κάτω κείμενον» (Ε.Π.Ε. 4,374-376). Δηλαδή: Ό Υιός του̃ Θεού, ό προαιώ-

νιος Λόγος, έγινε για μένα υιός ανθρώπου, γεννημένος απ' τήν παρθένο Μαρία. 'Ο τρόπος είναι ανέκφραστος. 'Ο Ίδιος έγινε όλόκληρος άνθρωπος, άφου ήταν πάντοτε όλόκληρος Θεός. Κι αυτό χάριν όλόκληρου του ανθρώπινου γένους. Χαρίζει όλόκληρη τή σωτηρία. Μέ τό πρόσλημμα έγινε παθητός. Για τίς άμαρτίες μου σταυρώθηκε και τάφηκε και αναστήθηκε. Μέ προσλαμβάνει ό Νυμφίος για τό Νυμφώνα Του.

Σάρκωσις

Σάρκωσις του Θεού!

Χριστός έγεννήθη!

'Απ' τά βάθη τής ιστορίας, παρελθόντος και μέλλοντος, άντιλαλεί τό:

'Αληθώς έγεννήθη!

● «*Ο Λόγος σάρξ έγένετο*». 'Έγινε άνθρωπος. Τέλειος άνθρωπος. Μέσα σ' αυτόν «κατοικεί πών τό πλήρωμα τής Θεότητος σωματικώς» (Κολοσ. β' 9).

● «*Ο Λόγος σάρξ έγένετο*». 'Ο άκτιστος κτίζεται, κατά τό Γρηγόριο. 'Ο Δημιουργός δημιουργείται. 'Ο Πλάστης πλάθεται. 'Ο Ών γίνεται. 'Ο Άναφής ψηλαφάται. 'Ο Άχρονος άρχεται.

● «*Ο Λόγος σάρξ έγένετο*». Η εικόνα του Θεού του άοράτου έγινε και εικόνα του τελείου ανθρώπου. «*Μορφωθείς τό καθ' ήμās...*». «'Ο Χριστός -διακηρύττει ό Παύλος- έν μορφή Θεού ύπάρχων, έκένωσεν έαυτόν, μορφήν δούλου λαβών» (Φιλιπ. β' 6-7). 'Έγινε ό δικός μας άνθρωπος. 'Ο Σύμμορφός μας, όχι γιατί συμμορφώθηκε μέ τό δικό μας άμαρτωλό τρόπο ζωής (δέν μπορούσε νά τό πράξει!), αλλά γιατί καταδέχτηκε νά γίνη όμοιος μέ μās, «χωρίς άμαρτίας» (Έβρ. δ' 15). 'Έγινε «σύμμορφος τής ταπεινώσεως ήμών, ίνα ήμās συμμόρφους ποιήση τής εικόνας τής δόξης αυτού, είς τό είναι αυτόν πρωτότοκον έν πολλοίς άδελφοίς» (Ρωμ. ή' 29). 'Από μονογενής, έγινε πρωτότοκος.

Χωρίς Χριστό;

'Ο Χριστός είναι τό πλήρωμα.

■ Και τής Θεότητας τό πλήρωμα και

τής ανθρωπότητας. 'Ο,τι είναι πλήρωμα, δέν έχει ανάγκη από συμπλήρωμα.

■ Είναι πλήρωμα και μέ τήν έννοια τής έκπληρώσεως του νόμου. Και συμπληρώνει τελειοποιώντας τον, αλλά και πρώτος τον εφαρμόζει (Ματθ. ε' 17).

■ Είναι τό πλήρωμα και μ' άλλη έννοια. Πλήρωσε 'Εκείνος τά «*σπασμένα*» τά δικά μας. 'Ηρθε νά διακονήση και νά δώση τον έαυτό Του «*λύτρον αντί πολλών*» (Ματθ. κ' 28). Κατέβαλε τό πιο άτίμητο νόμισμα, τό πανάγιο Αίμα Του, για νά μās έξαγοράση απ' τό σκλαβοπάζαρο τής άμαρτίας και του θανάτου. 'Αγοραστήκαμε πανάκριβα (Α' Κορ. στ' 20).

■ Είναι τό πλήρωμα και μ' άλλη έννοια. Πληρώνει τά πάντα. Γεμίζει τά σύμπαντα. Γεμίζει και τήν ύπαρξί μας.

Κι όλα αυτά διότι είναι πρόσλημμα! 'Ολοι συναποτελούμε τό πρόσλημμα Του, αυτό, πού καλούμε Σώμα Κυρίου, αυτό, πού πήρε μέ τή σάρκωσι Του. 'Επειδή μās προσέλαβε, γι' αυτό μās ανέλαβε. 'Έγινε 'Εκείνος «*κοινωνός τής ανθρωπίνης φύσεως, για νά γίνουμε έμείς κοινωνοί θείας φύσεως*» (Β' Πέτρ. α' 4).

● Η ζωή χωρίς τό Χριστό είναι χωρίς περιεχόμενο.

● 'Ο θάνατος χωρίς Χριστό είναι ένα άδιαπέραστο έρεβος.

● Η αλήθεια χωρίς Χριστό είναι ένα τραγικό ψάξιμο.

● 'Ο ήλιος χωρίς Χριστό είναι ένας θαυμασμός χωρίς προοπτική.

● Τά σύμπαντα χωρίς Χριστό είναι μία τρομερή άνοησία. Ένας άνυπόφορος σισύφειος άγώνας, μία κόλασις.

Πώς καταγράφονται οι φιλόανθρωπες για μās συνέπειες του γεγονότος, πού καλούμε «*πρόσλημμα*»;

'Ο Χριστός είναι υπεράνω μας. Είναι και σάν έμās. Τά δικά μας ανήκουν στην προσληφθείσα φύσι. Άνθρωπος λέγεται ό Χριστός. Κατανοείται για τή σωματική Του φύσι απ' τους σωματικούς. Άλλος τρόπος δέν ύπήρχε νά κατανοηθή. Ήταν άκατάληπτος ώς Θεός. Άγίασε μέ τον έαυτό Του τον άνθρωπο. Έγινε ή ζύμη στο όλο φύραμα τής ανθρωπότητας. Μās

ἀπάλλαξε ἀπ' τὴν καταδίκη, παίρνοντάς μας κοντά Του, μέ τὴν πρόσληψι. Ἐγινε ὅλα ὅσα ἔχουμε ἐμεῖς, ἐκτός ἀπ' τὴν ἀμαρτία. Λέγεται Χριστός, ἐπειδὴ ἔχει τὴ Θεότητα. Αὐτὴ ἡ Θεότητα εἶναι τὸ χρίσμα τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Ἡ χρίουσα φύσις ὀνομάζεται Θεός καὶ γίνεται ἄνθρωπος. Γιὰ νὰ γίνῃ ἡ χριομένη φύσις Θεός (Γρηγόριος Θεολόγος, Ε.Π.Ε. 4,193-195)

Μυστήριον τὸ Πρόσλημμα

Χωρὶς τὸ σαρκωθέντα Θεὸ Λόγο ὁ κόσμος βυθίζεται στὴν ἀπανθρωπία, στὴν παραφροσύνη.

● **Πρόσλημμα!** Ἡ τα πείνωσις ἀγκαλιάζει τὴν ἀγάπη. Χωρὶς αὐτὸ ὁ ἐγωισμὸς ἀγκαλιάζει τὴ φιλαυτία σ' ὅλη τὴν αἰωνιότητα. Κι αὐτὸ εἶναι κόλασις.

Ὁ Θεὸς ἀγκαλιάζει τὸν ἄνθρωπο, μ' αὐτὸ πού ὀνομάζουμε πρόσλημμα.

● **Πρόσλημμα!** «Σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ» (Κολασ. γ' 3). Εἴμαστε ἐνωμένοι μέ τὸ Χριστό. Μᾶς ἔχει προσλάβει. Μᾶς ἔχει φορτωθῆ. «Σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις» (Β' Κορ. α' 1). Ὅταν εἴμαστε μαζί μέ τὸ Χριστό, ὡς «πρόσλημμά» Του, εἴμαστε ἐνωμένοι καὶ μ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

● **Πρόσλημμα!** «Μέτρον πάντων πραγμάτων» ἄνθρωπος! ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι. Μέτρο πάσης ἀγάπης ὁ Θεάνθρωπος! λέμε καὶ πιστεύουμε ἐμεῖς. Μέτρο τῆς Ἀγάπης Του εἶναι τὸ πρόσλημμα: «Θεὸς ἀνθρώποις πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα» (προεόρτιο Χριστουγέννων, πού ἀρχίζει: «Βηθλεέμ ἐτοιμάζου». Ἰδέ καὶ Α' Ὡρα παραμονῆς Χριστουγέννων). Πῆρε αὐτὸ πού δέν ἦταν, τὴν ἀνθρώπινη φύσι, ἀλλ' ὄχι μιά ἐπὶ πλέον ἀνθρώπινη ὑπαρξί. Πῆρε συλλήβδην ὅλη μαζί τὴν ἀνθρώπινη φύσι. Προσέλαβε ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος. «Καὶ ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν ἄνθρωπος γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν» (στιχηρὸ ἐσπερινοῦ Χριστουγέννων).

Πρὶν ἀπ' τὴν πρόσληψι εἶχαμε τὴν πρόληψι, τὴν κατάληψι, τὴ σύλληψι. Μετὰ τὴν πρόσληψι, ἔχουμε τὴν ἀνάληψι καὶ τὴ μετάληψι.

● **Πρόληψις:** Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἤθελε νὰ

μᾶς προλάβῃ, μέ τὴν ἐντολή Του. Δυστυχῶς δέν τῆς ἔδωσε ὁ ἄνθρωπος σάρκα καὶ ὀστέ. Δέν τὴν τήρησε. Ἐγινε παραβάτης τῆς θεϊκῆς ἐντολῆς, πού δόθηκε στὴν Ἐδέμ, ὄχι μόνο γιὰ ν' ἀσκηθῆ ἡ ἐλευθερία του, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ «καθ' ὁμοίωσιν», τὴ θέωσι.

● **Κατάληψις:** Μᾶς κατέλαβε τὸ κακὸ. Νικηθήκαμε ἀπ' τὸν πειρασμό. Καταληφθήκαμε ἀπ' τὸν οἶστρο τῆς ἀμαρτίας. Παραδοθήκαμε ὀλοτέλα στὸν καταληψία καὶ φθονερὸ φθορέα τῆς ἀνθρώπινης εὐτυχίας, τὸ Σατανᾶ. Τραγικὸς αἰχμάλωτος κατάντησε ὁ ἄλλοτε βασιλιάς «πάντων τῶν ἐπιγείων κτισμάτων». Κι ἀναβοοῦσε στενάζοντας: «Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;» (Ρωμ. ζ' 24)

● **Σύλληψις:** Μᾶς συνέλαβε στὸ σκοτεινὸ τοῦ ἄντρο ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης. Αὐτός, πού πρωτοσυνέλαβε τὸ σχέδιο τῆς ἀνταρσίας, συνέλαβε κι ἐμᾶς στὴν παγίδα του. Ἐμεῖς συλλάβαμε τὴν ἐπιθυμία, πού αὐτὴ μέ τὴ σειρά τῆς γέννησε τὴν ἀμαρτία. Κι ἡ ἀμαρτία γέννησε μέ τὴ σειρά τῆς τὸ τέρας, πού λέγεται θάνατος. «Ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἀμαρτίαν, ἡ δὲ ἀμαρτία ἀποκτείνει θάνατον» (Ἰακ. α' 15)

● **Πρόσληψις:** Ἄν ἡ ἀνυπακοή τοῦ πρώτου Ἀδάμ ἐπέφερε τὴ σύλληψί μας, τὴ φυλάκισί μας στὴ φυλακὴ τοῦ θανάτου, ἡ ὑπακοή τοῦ Νέου Ἀδάμ, μᾶς λευτερώνει ἀπ' τὸ θάνατο, «δωρούμενος τὴν ζωὴν». Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος ἔκανε ὑπακοή στὴν εὐδοκία τοῦ Πατέρα.

Ἐπρεπε νὰ μᾶς προσλάβῃ, ἀφοῦ «τὸ ἀπρόσληπτον ἀθεράπευτον».

Εἶχαμε ἀνάγκη ἰατροῦ. «Ὁ τρώσας» δέν μποροῦσε νὰ μᾶς γιατρέψῃ. Τρώθηκε, πληγώθηκε ὁ Ἄνευθυνος, κι ἔτσι «ιάθημεν τῷ μώλωπι αὐτοῦ» (Ἠσ. νγ' 5).

Μᾶς προσέλαβε, γιὰ νὰ μᾶς συμπαθήσῃ. Ὁ Χριστός, πού δέν εἶχε πείρα τῆς ἀμαρτίας, κι ἐπομένως δέν ὑπέκειτο (μόνος Αὐτός) στὸν πειρασμό τοῦ θανάτου, θέλησε νὰ λάβῃ πείρα τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων. Μόνο; Πείρα τοῦ ἀνθρώπινου πόνου, στὸ μέγιστο βάθος του. Μόνο; Πείρα τοῦ θανάτου. Ἐγινε «πεπειρα-

σμένος κατά πάντα καθ' ομοιότητα, χωρίς άμαρτίας» (Έβρ. δ' 15).

Τό πρόσλημμα Τόν έκανε Άρχιερέα του Σταυρού. Τόν έκανε Παθητό και Ποθητό. Ός Θεός είναι άπαθής. Ός άνθρωπος έπαθε. Για νά σώση ως Θεάνθρωπος και Φιλάνθρωπος. Έηρε «ιάσασθαι τούς συντετριμμένους τή καρδιά» (Λουκ. δ' 19).

Μας αγάπησε.

Μας αγκάλιασε.

Μας καταδέχτηκε.

Μας φορτώθηκε.

• **Άνάληψις:** Άνέλαβε Έκείνος τίς δικές μας ύποθέσεις. Χρεώθηκε τά δικά μας λάθη. Άνέλαβε νά μας σώση. Άνέλαβε νά μας δικαιώση. Ύστερα, άφού μας καθάρισε στό Αίμα Του, άφού θέωσε τό πρόσλημμα, μας ανέλαβε, δηλαδή, μας άνέβασε πάνω στόν Ουρανό. Μας κάθισε στά δεξιά του Πατρός. Μέ τήν Άνάληψί Του. «Συνήγειραν ήμᾶς και συνεκάθισεν έν τοῖς έπουρανίοις» (Έφεσ. β' 6).

• **Μετάληψις:** Ό Χριστός έγινε παθητός μέ τό πρόσλημμα. Άληθινά έπαθεν «ύπέρ ήμῶν». Μέ τό θεωμένο πλέον πρόσλημμα γίνεται και ό ποθητός. Πόθος και λαχτάρα μας είναι ή δική Του πρόσληψις νά γίνεται δική μας μετάληψις. Μετέλαβε Έκείνος, δηλαδή, πήρε τήν ανθρώπινη φύσι, για νά μπορούμε έμεις νά Τόν μεταλαμβάνουμε όχι άπλῶς ως άνθρωπο, άλλ' ως Θεάνθρωπο. «Άνθρωπος γίνεται ό Θεός, ίνα του χείρονος μεταλάβῶν, μεταδῶ μοι του βελτίονος» (άπό τόν έσπερινό του Εὐαγγελισμού).

Η δική μας πρόσληψις

Τόν προσλαμβάνουμε:

- Μέ τήν πίστι μας.
- Μέ τήν αγάπη μας.
- Μέ τή θεολογία μας.
- Μέ τή χριστομίμητη ζωή μας.

• Τόν προσλαμβάνουμε, όταν συμπάσχουμε μαζί Του, για νά συνδοξαστούμε (Ρωμ. η' 17).

• Τόν προσλαμβάνουμε, όταν Αὐτόν παίρνουμε άφεντικό στίς ένέργειές μας.

• Τόν προσλαμβάνουμε, όταν μέ τή χάρι Του σηκώνουμε τό δικό Του στοι-

χείο, τό Σταυρό· όταν λιτανεύουμε καθένας τό δικό του σταυρό.

• Τόν προσλαμβάνουμε, όταν προσλαμβάνουμε τούς άλλους (Ρωμ. ιε' 7).

Πρόσλημμα! Όλοι μαζί. Όλοι ζωντανά και ισότιμα μέλη του Χριστού και τής βασιλείας Του. Όλοι είμαστε κύτταρα του θεανδρικού σώματος του Χριστού. Άδελφά όλοι μέλη του θεανδρικού οργανισμού τής Έκκλησίας.

Πρόσλημμα! Ό ένας=πολλοί. Η μία Έκκλησία = άναρίθμητοι πιστοί. Ένότητα τής οικουμένης πάσης.

• Τόν προσλαμβάνουμε στην οικογένεια. Θεός Λόγος και άνθρωπος. Θεός Λόγος και πρόσλημμα. Μυστήριο. «Τό μυστήριον τούτο μέγα έστί» (Έφεσ. ε' 32). Μυστήριο ένότητας. Τό ζούν οι χριστιανοί σύζυγοι. Δέχεται ό ένας τόν άλλον, όπως είναι, για ν' άγιαστούν στό μυστήριο. Υποδέχονται όσα παιδιά τούς δίνει ό Κύριος. Τά προσλαμβάνουν, τά αγκαλιάζουν, τά άνέχονται, θυσιάζονται γι' αυτά.

• **Χριστούγεννα:** Πρόσληψις Άγάπης! Νά υιοθετήσουμε τήν αγάπη. Νά υιοθετήσουμε τά παιδιά του κόσμου, πού πεινάνε. 29.000 παιδιά πεθαίνουν κάθε μέρα στην γή άπό πείνα και άρρώστιες. Κι αυτό διότι ή καταναλωτική κοινωνία δέν τά προσλαμβάνει, δέν τ' αγκαλιάζει. Δέν έχει αγκαλιά· έχει αγκαθιά.

• **Χριστούγεννα:** Πρόσλημμα προσώπων. Όχι καταρράκωσις τῶν άλλων. Όχι ισοπέδωσις. Όχι μαζοποίησης. Ένωσις έλευθέρων έν Χριστῶ προσώπων. «Έκαστος ίδιον χάρισμα έχει» (Α' Κορ. ζ' 7). Όλα τά φῶτα είναι ένωμένα μέ τή γεννήτρια, αλλά τό καθένα φωτίζει διαφορετικά.

• **Χριστούγεννα:** Τά ζούσαν οι άγιοι. Είχαν προσλάβει τό Χριστό, γι' αυτό είχαν προσλάβει, είχαν αγαπήσει θυσιαστικά τούς άδελφούς ανθρώπους. Γράφει ό Παῦλος, συνιστώντας ένα δούλο, τόν Όνήσιμο: «Εἰ με έχεις κοινωνόν, προσλαβοῦ αὐτόν ως έμέ» (Φιλήμ. στ. 17).

Έχουμε προσλάβει τό Χριστό; Τό φανερώνουμε μέ τήν κοινωνία τής αγάπης.

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκης

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΙΡΙΩΝ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Ἐμπειρία τῶν Ἀποστόλων

Πολλοί για νά στηρίξουν τήν ἀκαταλαβίστικη γλωσσολαλία τους, ισχυρίζονται, ὅτι ἔχει τήν ἀρχή της στήν ἐμπειρία τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐπίσης πολλή ταπεινώσι, βλέπετε, ταυτίζουν τήν ἀφεντιά τους μέ τούς Ἀποστόλους!

Ἄλλο ὅμως ἡ **γλωσσολαλία** τῆς Πεντηκοστῆς, ἄλλο τό κατοπινοῦ βραχύβιο χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας. Καί ἄλλο τό φαινόμενο τῆς κραυγομανίας σημερινῶν προτεσταντικῶν παραφυάδων καί τῆς ἀνισόροπης γλωσσομανίας καί οὐρανίων τάχα ἀποκαλύψεων γυναικείων κυρίως «σχολῶν» καί κύκλων, ὅπως οἱ λεγόμενες «**φωτισμένες**»!

Γιά τίς δύο πρώτες ἐμπειρίες, τή γλωσσολαλία τῆς Πεντηκοστῆς καί τή γλωσσολαλία τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς, θά λέγαμε, ὅτι εἶναι **χαρίσματα**, μέ τήν ἐξῆς ὅμως διαφορά:

- Τό **ἕνα**: Σέ ὑπαρκτές γλώσσες μιλοῦσαν οἱ Ἀπόστολοι, για νά κηρύττουν καί νά γίνονται ἀντιληπτοί κατά τόν εὐαγγελισμό τῶν ψυχῶν.

- Τό **ἄλλο**: Σέ ἀνύπαρκτες γλώσσες, ἀκαταλαβίστικες κραυγαζαν μερικοί, για νά ἐντυπωσιάσουν.

- Θαύματα λόγου οἱ Ἀπόστολοι.

- Θύματα ἐντυπωσιασμοῦ τελικά οἱ γλωσσολαλοῦντες!

Οἱ Ἀπόστολοι οὔτε **γλωσσοπενία** εἶχαν, οὔτε **γλωσσοπλάστες** γίνονταν! Δέν ἐπινοοῦσαν καινούργιες γλώσσες. Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος χάρις τοῦ Πνεύ-

(*Συνέχεια ἀπ' τό προηγούμενο*)

ματος εἶχε καταστήσει πολύγλωσσους τούς ἀγραμμάτους, πανσόφους τούς ἀλιεῖς. Καί ὄχι μόνο ἡ ιδιότητα τῆς γλωσσολαλίας τῶν Ἀποστόλων φανέρωνε Ἁγιοπνευματική ἐμπειρία, ἀλλά καί ὁ σκοπός τῆς γλωσσολαλίας. «Ἐλάουν τὰ **μεγαλεῖα** τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. β' 11).

Ἡ γλωσσολαλία τοῦ 12ου κεφαλαίου ἦταν χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δέν ἦταν ἀσφαλῶς οὔτε τῶν Ἀποστόλων ἡ Ἁγιοπνευματική γλωσσολαλία, οὔτε τῶν μάντεων ἡ σατανική γλωσσοφλυαρία!

Ἄν ὅμως τό ἄφηνε ἡ Ἐκκλησία ἀνεξέλεγκτο, νά κυριαρχῆ μέ τό ἀκαταλαβίστικο καί ἐπιδεικτικό ὕφος στό χωρο τῆς λατρείας, τότε ὄχι μόνο δέν θά μαγνητιζόταν ὁ κόσμος, ἀλλά καί θά ἀπωθοῦντο. Καί μόνο; Θά ἔδειχνε τή λατρευτική σύναξι... σάν τρελλοκομεῖο! Τό λέει ὁ ἀπόστ. Παῦλος: «Ἐάν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπί τό αὐτό καί πάντες γλώσσαις λαλῶσιν, εἰσέλθωσι δέ ἰδιῶται ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι **μαινέσθε**;» (Α' Κορ. ιδ' 23). Ἄλλο νά σέ λένε «**τρελλό**», γιατί πιστεύεις στό Χριστό, καί ἄλλο νά σέ λένε «**τρελλό**», γιατί κάνεις πράγματα ἀκατανόητα στή λογική καί ἄσκοπα στήν πίστι.

Καί στό φαινόμενο βέβαια τῆς Πεντηκοστῆς ἔδωσαν οἱ χλευαστές τή δική τους ἐξήγησι, ὅτι, δηλαδή, οἱ λαλοῦντες Ἀπόστολοι ἦσαν «γλεύκουσ μεμεστωμένοι» (Πράξ. β' 13), μεθυσμένοι! Ἄλλο ὅμως ἡ **μέθη** τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί ἄλλο ἡ μέθη τοῦ οἴνου. Ὅσοι εἶναι μεθυσμένοι μέ κρασί, δέν ξέρουν τί λένε καί προβαίνουν σέ καταστροφές. Οἱ Ἀπόστολοι, «μεθυσμένοι» ἀπό Πνεῦμα Ἅγιο, λαλοῦσαν **συγκεκριμένο** καί **συντεταγμένο** λόγο σέ **συγκεκριμένες** γλώσσες.

Εἰσήγησις στήν Πανορθόδοξο Διάσκεψι για τίς Αἱρέσεις καί τίς Παραθρησκείες — Προκόπιο Εὐβοίας (16-19 Ὀκτωβρίου 2006).

Καί, τό σπουδαιότερο, μέ τό λόγο τους **οικοδόμησαν** τό νέο κόσμο τῆς χάριτος. Ἡ γλωσσολαλία τῶν Ἀποστόλων ἦταν **ἐργαλεῖο ἱεραποστολῆς**. Δέν ἦταν ἐπίδειξις καί ἐντυπωσιασμός.

Στήν περίπτωσι τῶν γλωσσολαλούντων, πού ὁ ἕνας μετά τόν ἄλλον σηκώνονταν καί ἔβγαζαν ἀναρθρες κραυγές, ἦταν δικαιολογημένη ἡ ἐντύπωση, ὅτι ἐπρόκειτο γιά μανιακούς.

Καί σήμερα ἄνθρωποι, πού δέν ἔχουν μεγάλη σχέση μέ τά ἐκκλησιαστικά, σάν βρεθοῦν στό χωρο τοῦ ναοῦ, μέ τά ὅσα ἀκαταλαβίστικα ἀκοῦνε καί μέ τά ὅσα ἐπιδεικτικά παρατηροῦνε, μένουν «ἐνεοί». Σάν νά λένε:

—*Τί συμβαίνει; Τί ἔπαθαν ὅλοι αὐτοί ἐδῶ μέσα; Πῶς κοκκορεύεται ἐκεῖνος, πού στό ψαλτήρι ἔχει κολλημένο στό στόμα του ἕνα μικρόφωνο; Ψῶνιο εἶναι; Πῶς παρελάνουν μέ τόσο μεγαλόπρεπες ἐμφανίσεις τόσοι κληρικοί;*

Ἔλα αὐτά θυμίζον σέ τίποτε τόν Ἰησοῦ Χριστό; Ἦ ἔχουν σχέση μέ τίς ἐμπειρίες τῶν ἁγίων;

Ἡ ἐπιδειξιομανία εἶναι σατανική τρέλλα. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Ἐπειδή πρὸς ἐπίδειξιν ἐκέχρητο οἱ πολλοί, ἀπό τούτου μάλιστα ἀπάγει, δεικνύς ὅτι εἰς δόξαν παραβλάπτονται, μανίας ὑπόληψιν κτώμενοι» (Ε.Π.Ε. 18α,498). Μετά φρασις: Ἐπειδή χρησιμοποιοῦσαν τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας γιά ἐπίδειξι καί γιά νά δοξαστοῦν, πέρα γιά πέρα τούς ἀπομακρύνει ἀπό αὐτό, τονίζοντας, ὅτι ἡ κενοδοξία τούς καθιστᾷ μανιακούς.

Ἄτομισμός ἢ κοινωνικότητα;

● Κριτήριο δέν εἶναι ἡ προέλευσις τῶν χαρισμάτων, πού ἄλλωστε εἶναι κοινή, τό «αὐτό Πνεῦμα» (Α' Κορ. ιβ' 3), τό Ἅγιο Πνεῦμα. Κριτήριο εἶναι ἡ **ὠφελιμότητα**. «Ὁ γάρ λαλῶν γλώσση οὐκ ἀνθρώποις λαλεῖ, ἀλλά τῷ Θεῷ· οὐδεὶς γάρ ἀκούει, πνεύματι δέ λαλεῖ μυστήρια· ὁ δέ προφητεῶν ἀνθρώποις λαλεῖ οικοδομῆν καί

παράκλησιν καί παραμυθίαν» (Α' Κορ. ιδ' 2-3).

● Ὁ γλωσσολαλῶν μιλοῦσε σάν **ἄτομο** στό Θεό. Οἱ ἄλλοι ἐνιωθαν ξένοι πρὸς τά ἀκουόμενα. Ἐκεῖνος βέβαια μέ τό πνεῦμα του λαλοῦσε ὄντως στό Θεό, ἀλλά «μυστήρια», δηλαδή, μυστηριώδη, ἀκατάληπτα. Ἄν τελικά θά ἐπικρατοῦσε ἕνας τέτοιος τρόπος προσευχῆς καί λατρείας, τότε θά εἴχαμε ἕνα **ἄτομοκεντρικισμό**, πού θά κατέπνιγε τό κοινωνικό στοιχείο τῆς συνάξεως.

● Ὁ λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας εἶναι **διδάσκαλος**. Ἀπευθύνεται ὄχι σέ «κούτσουρα», πού ἔτσι κι ἄλλιῶς στέκουν στό ναό, γιατί «ἔτσι τό βρήκαν»! Ἀπευθύνεται σέ νοήμονα πρόσωπα. «Ἀνθρώποις λαλεῖ». Σκοπός του τά τρία, πού ἀναφέρει ὁ Παῦλος. «Λαλεῖ **οικοδομῆν καί παράκλησιν καί παραμυθίαν**» (Α' Κορ. ιδ' 3).

Ἀπό **παραμυθία** ἔχουν ἀνάγκη οἱ ἄνθρωποι, καί ὄχι ἀπό **παραμύθια**. Δέν παραμυθιάζουμε τούς ἀνθρώπους μέ ἀνόητες, κάποτε κι ἀγύρτικες διηγῆσεις. Παραμυθοῦμε καί παραμυθούμεθα, διότι ὅλοι εἴμασθε «ὀλιγόψυχοι» (Α' Θεσ. β' 12).

● Χάρισμα **ἄτομικό** εἶχε καταστήσει ἡ γλωσσολαλία. Σέ ἀντίθεσι μέ τό χάρισμα τῆς ἀποστολικῆς γλωσσολαλίας, πού κήρυξε τό Εὐαγγέλιο «εἰς πάντα τά ἔθνη» (Ματθ. κη' 19. Λουκ. κδ' 47).

Εἶναι ἄρα κακό τό νᾶχη κάποιος ἕνα χάρισμα, πού τόν ὠφελεῖ αὐτόν καί μόνον. Ὅποιος τό δικό του καλό μόνο ἐπιζητεῖ καί δέν ἀγωνίζεται γιά τό πνευματικό συμφέρον τῶν ἄλλων, καταντᾷ φίλαυτος πνευματικά καί κάνοντας κακή χρῆσι ἑνός χαρίσματος, χαρίζει στόν ἑαυτό του τό εἰσιτήριο γιά τήν κόλασι!

Ἄπ' τό ἴδιο Πνεῦμα ἐμπειρίες ὅλοι

● Ἄλλο, λοιπόν, τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ ἅγιοπνευματικές ἐμπειρίες, καί ἄλλο οἱ ἐντυπωσιακές καί οἱ σατανικές ἐκδηλώσεις. Γι' αὐτό ὑπάρχει καί τό χάρισμα τῆς **διακρίσεως πνευμάτων** (Α' Κορ. ιβ' 10). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

σόστομος: «Τό μέσον μαντείας καί προφητείας τίθησι. Διά τοῦτο καί διακρίσεις ἔλαβον πνευμάτων, ὥστε διακρίνειν καί εἰδέναι, τίς μέν ὁ Πνεύματι φθεγγόμενος καθαρῶ, τίς δέ ἀκαθάρτῳ» (Ε.Π.Ε. 18α, 242). Μετάφρασις: Τή διαφορά ἀνάμεσα στή μαντεία καί τήν προφητεία παρουσιάζει. Γι' αὐτό ἄλλωστε ὑπῆρχε τό χάρισμα νά διακρίνουν τά πνεύματα, γιά νά ξεχωρίζουν, ποιός μέν μιλάει μέ καθαρό πνεῦμα, ποιός δέ μέ ἀκάθαρο.

• Τά **χαρίσματα** δέν εἶναι γιά νά χωρίζουν, ἀλλά γιά νά ἐνώνουν. Δέν εἶναι **χωρίσματα**, ἀλλά **χαρίσματα**.

Ὅπως, λοιπόν, ἡ διάκρισις τῶν τριῶν Προσώπων τῆς Θεότητος ἐπ' οὐδενί διασπᾶ τήν ἄρρηκτη καί ἄρρητη ἐνότητα, τή **Μία Θεότητα**, ἔτσι καί οἱ διαιρέσεις τῶν χαρισμάτων ἐπ' οὐδενί λόγῳ πρέπει νά διασποῦν τήν ἐνότητα τοῦ **ἐνός σώματος**, «ὅ ἔστιν ἡ ἐκκλησία» (Ἐφεσ. α' 24).

Ὁ Παῦλος ἐννοεῖ καί τά τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. «Διαιρέσεις δέ χαρισμάτων εἰσί, τό δέ αὐτό **Πνεῦμα**· καί διαιρέσεις διακονιῶν εἰσι, καί ὁ αὐτός **Κύριος**· καί διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσίν, ὁ δέ αὐτός ἐστι **Θεός**, ὁ ἐνεργῶν τά πάντα ἐν πᾶσιν» (Α' Κορ. ιβ' 4-6).

Σημασία δέν ἔχει, ποιό εἶναι τό δώρημα, ἀλλά ποιός εἶναι ὁ δωρητής.

Καί στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ὅλα τελοῦνται, διότι **συν-τελοῦνται**. Ἐνεργοῦνται, διότι **συν-εργοῦνται**. Τό χάρισμα δέν τό λαμβάνει ὁ χριστιανός ὡς προσωπική του ὑπόθεσι, οὔτε διότι τοῦ τό χρωστάει ὁ Θεός.

Εἶναι **δωρεά** γιά νά συλλειτουργήσουν οἱ πιστοί τό μυστήριον τῆς σωτηρίας. Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐννόησον, ὅτι χάρισμά ἐστι, καί οὐκ ὀφειλή» (Ε.Π.Ε. 18α, 250).

• Ἄν ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ὑψηλότερη ἀρετή, ἡ διάκρισις εἶναι ἡ **ἀναγκαιότερη**. Ξεχωρίζει τό γνήσιο ἀπ' τό ψεύτικο, τό ἀγιοπνευματικό ἀπ' τό ἀπατηλό, τό ἀγωνικό ἀπ' τό ἀγύρτικο! Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης προτρέπει: «Ἀγαπητοί, μή παντί πνεύματι πιστεύετε, ἀλλά **δοκιμάζετε** τά

πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι πολλοί ψευδοπροφήται ἐξεληλύθασιν εἰς τόν κόσμον» (Α' Ἰωάν. δ' 1).

Τό χάρισμα τῶν διακρίσεων εἶναι ἡ **ζυγαριά**, πού ζυγίζει τή βαρύτητα λεγομένων καί πραττομένων.

Ὅταν γνωρίζουμε, ὅτι θέλει ὁ Θεός ὅλους τοὺς ἀνθρώπους στή βασιλεία Του, ὅτι τό Πνεῦμα τό ἀγαθό μᾶς ὁδηγεῖ «εἰς γῆν εὐθείαν», ἄς ἡσυχάζουμε. Ὅχι μόνο, ἀλλά καί ἄς χαιρώμαστε γιά ὅσα εὐδόκησε νά μᾶς χάριση, γιά ὅποια θέσι μᾶς τοποθέτησε, γιά ὅσα γιά τή σωτηρία μας προσφέρει.

• Ἡ ἀπάντησις γιά τό ξεχωριστό χάρισμα καθενός, εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου στόν περίεργο, γιά τήν πορεία τοῦ Ἰωάννου, Πέτρο: «Τί πρὸς σέ; Σὺ ἀκολουθεῖ μοι» (Ἰωάν. κα' 22).

Ἄς φανοῦμε «δοῦλοι πιστοὶ καί ἀγαθοί» τῶν **ταλάντων** (Ματθ. κε' 21), πού στόν καθένα ἐμπιστεύτηκε.

• Ἐνας μόνο **εἶναι γιά ὅλα**, ὁ παντοδύναμος Χριστός. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, καί οἱ πλεον χαρισματοῦχοι καί ταλαντοῦχοι, εἶναι «ἕκαστος ἐφ' ὃ ἐκλήθη» (Α' Κορ. ζ' 15. Ἐφεσ. δ' 1).

• Παρατηρεῖται τό φαινόμενο, μερικοὶ νά πασχίζουν νά φαίνωνται χαρισματικοὶ γιά ὅλα. Ἄλλοτε τά «**πνευματικοπαίδια**» ἐξυψώνουν τό «**Γέροντα**» τόσο, ὥστε νά παρουσιάζεται ἰκανός γιά ὅλα καί ν' ἀποδίδη σπουδαίως σέ ὅλα, καί στό κήρυγμα καί στήν ἐξομολόγησι καί στή μοναχική ζωὴ καί στήν ἱεραποστολή καί στή φιλανθρωπία καί στή συγγραφή καί σέ κτηριακές ἐγκαταστάσεις καί στήν πρόβλεψι μελλόντων κ.λπ.!

Δηλαδή, ἂν κάποιος ἔχει ἀναδειχτὴ ἥρωας στά βουνά καί σπουδαῖος στρατηγός, πρέπει ὅπωςδήποτε νά τόν παρουσιάσουμε καί σάν σπουδαῖο ναύαρχο; Εἶναι μικρὸ τό «**ἥρωας τοῦ πεζικοῦ**»;

Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «**Τά πάντων κεφαλαιωδέστερα κοινὰ πάντων ἐστί, τό βάπτισμα, τό διὰ πίστεως σωθῆναι, τό τόν Θεόν ἔχειν Πατέρα, τό τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος ἅπαντας μετέχειν. Εἰ**

Μιλάει τό χριστουγενιάτικο δέντρο!

Πέρουσι μέ φτιάξατε ψεύτικο. Πλαστικό έλατο. Καί σείς φαίνεστε γιά άληθινοί χριστιανοί, μά είστε ψεύτικοι. Πλαστικοί χριστιανοί. Υποκριτικά γιορτάζετε. Στά χείλη ό Χριστός. Στήν καρδιά ό Διάβολος.

- Φέτος μέ κατεβάσατε άπ' τά ψηλά βουνά. Μέ ξεριζώσατε. Άποφιλώνετε τά δάση. Έτσι έχετε αποφιλώσει τή ζωή σας. Ξεριζωμένη ή πίστη. Τί θά τήν κάνετε τή νέα γενιά χωρίς πίστη;

- Μοῦ στήσατε στή βάση καί μιιά φάτνη. Φάτνες όμως δέν θέλετε στά σπίτια σας. Κούνιες παιδιών δέν φιλοξενείτε. Άφήσατε καί πάλι τόν Ήρώδη καί μπήκε στό σπίτι σας κι έσφαξε τό μικρό Χριστό, πού ήθελε νά γεννηθεῖ στήν οικογένειά σας. Πετάξτε τήν ψεύτικη φάτνη! Δέν υποφέρω τήν υποκρισία σας. Όπως δέν άντέχω νά γιορτάζετε τήν «παγκόσμια ήμέρα τοῦ παιδιοῦ», όταν στραγγαλίζετε τό δικαίωμα τοῦ παιδιοῦ γιά ζωή!

- Μοῦ βάλατε καί μουσική. Άκούγεται τό «Άγια νύχτα...». Κι ή ζωή σας γίνηκε σατανική νύχτα. Σέ λίγο θ' άντηγήσουν έκκωφαντικές μουσικές. Άκόμα καί τή νύχτα τῶν Χριστουγέννων, πού άκούγεται ή άγγελική χορωδία κι οί Χριστιανοί έτοιμάζονται νά πᾶνε στήν εκκλησία, σείς στά ρεβεγιόν σας θ' αποτελεῖτε τή σατανική παραφονία.

- Καί λαμπιόνια μοῦ ανάψατε. Κι αναβοσβήνουν. Κάτι άλλα φῶτα όμως έχουν οβήσει. Διακοπή ρεύματος. Καμιά σύνδεση μέ τό Φῶς, μέ τ' Άστρο τῆς Βηθλεέμ... Τούτη τή νύχτα τή Χριστουγεννιάτικη άνάβει ό Προβολέας τοῦ Οὐρανοῦ. Γιατί κλείνετε έρημητικά τό παραθύρι τῆς ψυχῆς σας;

- Στήν κορφή μοῦ βάλατε κι ένα ψεύτικο ἄστρο. Δέν βλέπω νάχετε ταπεινώση, σάν τούς μάγους. Δέν θαυμάζετε «Αὐτοῦ τόν ἄστερα». Θαμπώνετε άπ' άλλα ἄστρα, τῆς «τέχνης», τῆς μπάλλας, τῆς πολιτικῆς, τῆς διαφθορᾶς! Ζητᾶτε τήν πορεία σας στήν τύχη, πού χαράζουν οί βλακειες μέ τούς ἄστερισμούς καί τά ζῶδια.

- Μοῦ κρεμάσατε κι ἄγγελοῦδια χάριτινα. Άγγελοι στήν κόλαση; Στίς κραυγές τοῦ μίσους, στά χαχανητά τῆς ξέφρενης ζωῆς, στους κρότους τῶν ὄπλων, στίς κλαγγές τῆς ἀθειόστικῆς μανίας, χάνεται τό τραγούδι τῆς εἰρήνης, πού τραγούδησαν οί ἄγγελοι τή νύχτα ἐκείνη τή μεγάλη.

- Σέ λίγο θά μέ πετάξετε σ' ἄχρηστα. Όπως έχετε πετάξει τά ἰδανικά, τήν ἀγάπη καί τήν εἰρήνη, στή χλωματερή τῆς σκοπιμότητας, τῆς ἀδικίας!

δέ τι πλέον ό δεῖνα έχει έν τῷ χαρίσματι, μή ἄλγει, ἐπεὶ καί ό πόνος αὐτῷ πλείων ἐστίν. Πάντα “πρός καταρτισμόν τῶν ἀγίων”, “εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ”» (Ε. Π.Ε. 20,690). Μετάφρασις: Τά κυριώτερα χαρίσματα εἶναι σ' ὅλους κοινά: Τό βάπτισμα, ή σωτηρία διά τῆς πίστεως, τό νάχουμε Πατέρα τό Θεό, τό νά γινώ-

μαστε ὅλοι κοινωνοί τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος. Ἐάν κάποιος ἔχη ένα χάρισμα περισσότερο, σὺ μή τόν ζηλεύης. Ἡ εὐθύνη του μεγαλώνει κι ό κόπος του πύο πολὺς. Ὅλα δίνονται γιά τόν καταρτισμό τῶν χριστιανῶν. Ὅλα γιά τή διακονία τοῦ λαοῦ, γιά τήν οἰκοδομή τῶν πιστῶν.

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Τάματα και... τάγματα!

Πρόκλησι συνιστούν οι φορτωμένες με χρυσάφια και άσημα **εικόνες** σε μερικούς ναούς και σε πολλά μοναστήρια. Άκόμα και τό πρόσωπο του άγιου, συνήθως της Άειπαρθένου Μαρίας, είναι κυριολεκτικά «**χαμένο**» μέσα στον πλοΐτο του χρυσαφιού! Κι άς λήη ό ύμνογράφος τή μέρα των Χριστουγέννων, ότι προσφέρουμε στό Σωτήρα Χριστό «*ύπέρ τήν χρηματικήν φορολογίαν όρθοδόξου πλουτισμόν θεολογίας*» (δοξαστικό όρθρου). Άναφέρουμε χαρακτηριστικά τήν περιπτώσι τής εικόνας τής **Παναγίας στην Τήνο**. Ό εύλαβής προσκυνητής θλίβεται, διότι αναγκάζεται νά προσκυνήση χρυσαφικά, κοσμήματα ποικίλα, άπό σκουλαρίκια και βραχιόλια, μέχρι ρολόγια και περιδέρεα, πού έχουν έναποθέσει στά τόσα χρόνια πάνω στην εικόνα τής Παναγίας, τό πρόσωπο τής όποίας οΐδαμώς διακρίνεται!

Έτοιμοι είστε, και οι πλέον άσχετοι, νά πήτε:

— *Η εύλάβεια του κόσμου κρεμάει χρυσαφικά σε εικόνες. Πρόκειται για τάματα. Πολλοί τάζουν στην Παναγία ή σε κάποιον Άγιο διάφορα αντικείμενα. Κι ύστερα θεωρούν τον έαυτό τους ύποχρεωμένο νά τηρήση τό τάμα!*

● Υπάρχει ή λέξις «**τάμα**» στην Καινή Διαθήκη; Ένα τάμα ό πιστός έχει κάνει και όφείλει νά τό τηρή. Είναι ή ύπόσχεσις, πού έδωσε όταν βαπτίστηκε: «*Συντάσσομαι τῷ Χριστῷ!*».

● Κάθε **ύπόσχεσι**, πού δίνει ό άνθρωπος του Θεού, πρέπει νά τήν τηρή, όσο άνόητη κι άν είναι; Κι όσο κι άν αντιβαίνει στό θέλημα του Θεού;

□ Άν δέν έσφαξε ό Ηρώδης τό **θείο Βρέφος** τής Βηθλεέμ, είναι διότι δέν τηρήθηκε ένα τάμα! Οι **μάγοι** δέν τηρήσαν τήν ύπόσχεσι, πού του είχαν δώσει. Δέν έγιναν πληροφοριοδότες του δολοφόνου, όπως άπαιτούσε τό... τάμα! Ό ίδιος ό Θεός τους διεμήνυσε νά παραβούν τήν ύπόσχεσί τους (Ματθ. β' 7-12).

□ Άν ό άλλος Ηρώδης έσφαξε τον **Ιωάννη τον Πρόδρομο**, τό έκανε διότι δέν θέλησε ν' άθετήση τό... τάμα! Τήρησε τήν ύπόσχεσί του, και γι' αυτό διέταξε ν' άποκεφαλισθή ό «μείζων των προφητών» (Μάρκ. στ' 26).

● Θυμόμαστε τά **τάματα**, και ξεχνάμε τά **τάγματα των πενήτων**. Πεθαίνουν χιλιάδες παιδάκια καθημερινά στή γή άπ' τήν πείνα, κι έμεις χρυσώνουμε κι άσημώνουμε εικόνες! Μήπως τά κρεμασμένα τάματα αποτελούν **έκθετήρια** έγωισμού και έπιδεικτικότητας, ένδειξι κοσμικότητας και ειδωλοποιήσεως στό χώρο τής λατρείας, δείγμα **άδιαφορίας** για τους φτωχούς άδελφούς μας;

● Φορτώνουμε τά χρυσάφια σαν στολίδια στην Παναγία, αντί νά **ξεφορτώνουμε** τίς άμαρτίες μας στό Σταυρό του Χριστού, στό πετραχήλι του πνευματικού! Άντί νά ξεφορτώνουμε τά κοσμήματά μας και τά αγαθά μας στά πόδια τής **έλεημοσύνης**, όπως έκαναν οι πρώτοι χριστιανοί (Πράξ. δ' 37).

Τί γινόταν στην πρώτη Έκκλησία; **Έκποιούσαν** τά πάντα, και τά χρήματα τά πρόσφεραν όλα στά πόδια των Άποστόλων για τήν κοινωνία τής άγάπης. Έμεις άφήνουμε στό **σταύλο** τό φτωχό Χριστό (κάθε φτωχό παιδί!) και στολίζουμε μέ χρυσάφια και άσημα μιά εικόνα τής μητέρας Του!

— *Κλαίγε Σύ, μικρέ Χριστέ! Έμεις θά καμαρώνουμε τά χρυσά μας τάματα!*

Τό θέμα είναι πολύ σοβαρό. Θά συνεχίσουμε μέ Γραφικές και Πατερικές μαρτυρίες.

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μέλη τοῦ ἴδιου σώματος

Α΄ Κορ. 18' 25-26

Μέριμνα (στ. 25)

ῶμα Χριστοῦ! Εἶναι ἡ μεγάλη δωρεά. Ὁφείλεται καθ' ὀλοκληρία στήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, πού ἔστειλε τόν Υἱό Του καί σαρκώθηκε. Προσέλαβε σῶμα. Αὐτό τό σῶμα ἀνήκει σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ὁ Χριστός εἶναι τό πλήρωμα τῆς Θεότητος (Κολασ. α΄ 19), ἀλλά καί τό πλήρωμα τῆς ἀνθρωπότητας. Ὅλους μᾶς προσέλαβε (Ρωμ. 1ε΄ 7).

Ὅσα εἶπε γιά τό ἀνθρώπινο σῶμα ὁ Παῦλος, τά εἶπε, γιά νά παραστήσῃ τό μυστήριο τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, «ὅ ἐστιν ἡ Ἐκκλησία» (Ἐφεσ. α΄ 24). Συναποτελοῦμε τό Θεανθρώπινο Σῶμα. Καταλήγοντας τά ὅσα παραβολικά περί τοῦ ἀνθρώπινου σώματος περιέγραψε, ἐξάγει τό μεγάλο συμπέρασμα: «Ὑμεῖς ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους» (στ. 27).

Ἀλλά προτοῦ νά θέσῃ σέ κατάλογο τά χαρίσματα μέσα στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας, τονίζει τίς τρεῖς βασικές ἐκφράσεις τῆς ἐνότητας στό σῶμα. Κατασκεύασε σέ ἀρμονική σύνθεσι τό ἀνθρώπινο σῶμα, «ἵνα μή ἦ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλά τό αὐτό ὑπέρ ἀλλήλων μεριμνώσι τά μέλη. Καί εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τά μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συγχαίρει πάντα τά μέλη» (στ. 25-26). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ὁ Θεός κατασκεύασε τό σῶμα, γιά νά μήν ὑπάρχῃ διαμάχη στό σῶμα, ἀλλά νά φρονίζουν ὅλα τά μέλη, τό ἕνα γιά τό ἄλλο. Ἔτσι, ὅταν πάσχη ἕνα μέλος, συμπάσχουν ὅλα τά μέλη. Καί ὅταν τιμᾶται ἕνα μέλος, χαίρονται μαζί του ὅλα τά μέλη».

1. Ἡ ἄρνησις τῆς ἐνότητας συνιστᾷ σχίσμα, διάσπασι. Κάθε μέλος, εἴτε σπουδαῖο, εἴτε ἄσημο, ἔχει τήν αὐτή ἀξία, ἐφ' ὅσον μιλάμε γιά «σῶμα». Συμβάλλει ὄχι ἀπλῶς στήν ἐνότητα, ἀλλά στή ζωή τοῦ σώματος.

Στόν ἔρανο γιά τήν ἀνοικοδόμησι καί ζωή τοῦ σώματος συμβάλλουν ὅλα τά μέλη.

† Ἀλλοίμονο ἂν ἐπαναστατήσῃ ἕνα μέλος καί ἢ τά βάλῃ μέ ἕνα ἄλλο μέλος ἢ κηρύξῃ ἀνεξαρτησία καί αὐτονομία! Καί στίς δύο περιπτώσεις θά ἔχουμε «σχίσμα ἐν τῷ σώματι» (στ. 25).

† Τό σχίσμα συντελεῖται, ὅταν ἐμφανισθῇ ἀτομισμός, αὐτονομιστική διάθεσις, περιφρόνησις τῶν ἄλλων, καταφρόνησις τοῦ σώματος. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Μή ἐπεμβαίνετε τοῖς ἐλάττωσιν οἱ μείζους, ἵνα μή πρό ἐκείνων ἑαυτοῦς βλάβητε· ἀποσχισομένων γάρ αὐτῶν, τό πᾶν διαφθείρεται σῶμα» (Ε.Π.Ε. 18α,314). Μετάφρασις: Νά μήν ἐπεμβαίνετε σεῖς, πού ἔχετε μεγαλύτερα χαρίσματα σ' αὐτούς πού ἔχουν μικρότερα, γιά νά μή βλάβετε τούς ἑαυτούς σας πρῖν ἀπό ἐκείνους. Καθ' ὅσον, ὅταν ἀποκόπωνται αὐτοί, ὀλοκληρῶν τό σῶμα καταστρέφεται.

2. Ἡ θετική προσφορά στήν ἱερή ὑπόθεσι τῆς ἐνότητας εἶναι ἀλληλοβοήθεια. Τό ἕνα μέλος μεριμνᾷ γιά τό ἄλλο. «Τό αὐτό ὑπέρ ἀλλήλων μεριμνώσι τά μέλη» (στ. 25).

† Δέν εἶναι ἀδιάφορα τά μέλη μεταξύ τους. Συνδέονται ὄχι τυπικά, ἀλλ' οὐσιαστικά. Τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας δέν συνδέονται μόνο, διότι βαφτίστηκαν στήν ἴδια κολυμβήθρα ἢ κοινωνοῦν ἀπό τό ἴδιο Ποτήριο. Οὔτε συνδέονται ἀπλῶς, διότι δέν φιλονεικοῦν ἢ δέν «δάκνουσιν ἀλλήλους» (Γαλ. ε΄ 15). Συνδέονται, διότι διαθέτουν τόν ἐσωτερικό σύνδεσμο, πού λέγεται ἀγάπη (Κολασ. γ΄ 14).

† Ἡ ἀγάπη, ὡς αἶσθημα καί πράξις, εἶναι δῶρο, οἰκονομία τοῦ Θεοῦ.

† Ἡ ἀγάπη μεταφράζεται σέ συνεχῆ μέριμνα γιά τούς ἄλλους. Ὅπως εἶναι φυσικό τό ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἔτσι γιά τούς χριστιανούς, πού ζοῦν τήν ἐνότητα τῆς πίστεως,

είναι αυτόνομη ή μέριμνα και ή φροντίδα και για τους άλλους.

Η πλεονεξία αποτελεί το σκληρότερο εκθρό της ένότητας της Εκκλησίας. Λέγει ο ι. Χρυσόστομος: «*Μή εἴπης, ὅτι ὁ δεῖνα ὁ τυκῶν ἐσπιν, ἀλλ' ἐννόησον ὅτι μέλος ἐστί τοῦ σώματος τοῦ τῶ πάν συγκροτοῦντος· καὶ ὡσπερ ὁ ὀφθαλμός, οὕτω καὶ οὗτος ποιεῖ τὸ σῶμα εἶναι σῶμα*» (Ε.Π.Ε. 18α, 316). Μετάφρασις: Νά μή πῆς, λοιπόν, ὅτι ὁ τάδε εἶναι τυχαῖος, ἀλλά σκέψου, ὅτι εἶναι μέλος ἐκείνου τοῦ σώματος, πού συγκροτεῖ τὸ πᾶν. Κι ὅπως τὸ μάτι, ἔτσι κι αὐτός, ὡς μέλος, κάνει τὸ σῶμα νᾶναι σῶμα.

Συμπάθεια (στ. 26)

3. Ὁ ἀγώνας γιὰ ἐνότητα φανερώεται στὴ συμπάθεια. Πονάει ἓνα μέλος; Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ μπορεῖ νά παραμένῃ ἀπαθές τὸ ἄλλο μέλος. Ὁ πόνος τοῦ ἐνός εἶναι συμπόνοια καὶ συμπαράστασις τῶν ἄλλων μελῶν.

† Πονάει τὸ πόδι, τὸ κάτω μέρος τοῦ ποδιοῦ, ἢ «*πατοῦσα*», διότι μπῆκε ἓνα ἀγκάθι; Δέν στέκει ἀδιάφορο καὶ ἀγέρωχο τὸ μάτι ἢ τὸ χέρι. Γίνεται συναγεμῶς ὅλα τὰ μέλη, νά προστρέξουν. Νά βοηθήσουν, ὥστε τὸ πόδι ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἀιχμηρὸ ἀγκάθι. Παρόμοια συντρέχουν ὅλα τὰ μέλη τῆς Εκκλησίας, ὅταν κάποιος, ἔστω ἀπὸ τοὺς «*τελευταίους*» τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος, πονᾷ ἀπὸ τὸ ἀγκάθι μιᾶς ἀρρώστιας, μιᾶς δοκιμασίας, μιᾶς περιπέτειας. «*Καὶ εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συχαίρει πάντα τὰ μέλη*» (στ. 26).

Τὸ παράδειγμα μὲ τὸ ἀγκάθι ἀνήκει στὸν ι. Χρυσόστομο (Ε.Π.Ε. 18α, 318).

† Πονάει τὸ μάτι; Δέν λένε τὰ ἄλλα μέλη: «*Μάτι εἶναι. Σπὴν κορυφὴ βρῖσκεται. Ἄς τὰ βγάλλῃ μόνο του πέρα!*» Συμπάσχουν. Συντρέχουν. Συνεργοῦν στὸ ν' ἀπαλλαγῇ τὸ μάτι ἀπὸ τὴν περιπέτεια, πού τελικὰ θά εἶναι περιπέτεια καὶ φθορά γιὰ ὅλο τὸ σῶμα.

† Ἡ κοινωνία τῶν πιστῶν, τὸ σῶμα τῆς Εκκλησίας, εἶναι τὸ «*σύν*». Ἐπανερχεται ἡ κοινωνία τοῦ παραδείσου, πού ἦταν κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ Θεό. Ὁ διάβολος εἶναι τὸ «*πλήν*». Διασπᾷ. Χωρίζει.

? Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ μεγάλο σύν! Δέν εἶναι μόνος Του. Εἶναι «*μεθ' ἡμῶν*». Μαζί μας. Εἶναι ὁ Θεὸς «*σύν*» τοῖς ἀνθρώποις. Ἡ παρουσία Του εἶναι ἡ συνύπαρξις Θεοῦ καὶ ἀν-

θρώπων· εἶναι ἡ ἔνωσις τῶν δύο φύσεων, τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης, σέ ἓνα πρόσωπο, τὸ Θεάνθρωπο Κύριο.

† Ὁ χριστιανὸς εἶναι τὸ χαριστικὸ σύν! Τοῦ χάρισε ὁ Θεὸς νά ζῆ μαζί μὲ τὸ Χριστό. Τὸ «*σύν Χριστῶ*» φανερώνει ὅχι ἀπλῶς μία συναισθηματικὴ ἀγάπη καὶ ἐξάρτησις, ἀλλὰ μία ἐσωτερικὴ ἐνότητα. Ἡ ζωὴ τῶν χριστιανῶν «*κέκρυπται σύν τῷ Χριστῶ ἐν τῷ Θεῷ*» (Κολασ. γ' 3).

† Οἱ χριστιανοὶ εἶναι «*σύν*». Συνοπάρχουν. Συμπάσχουν. Συμπαθοῦν. Συμπονοῦν. Συνδοξάζονται. Ὅλα προσφέρονται στά συγκοινωνοῦντα δοκεῖα, πού λέγονται ἀγάπη, ἐνδιαφέρον, ἰσότης. Ὅλα κοινά. Καὶ ὁ πόνος καὶ ἡ χαρὰ. «*Καὶ εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συχαίρει πάντα τὰ μέλη*» (στ. 26). Ἀλλοῦ τονίζει ὁ Παῦλος: «*Κλαίειν μετὰ κλαίωντων καὶ χαίρειν μετὰ χαιρόντων*» (Ρωμ. ιβ' 15).

† Ἀφοῦ στὸ σῶμα τῆς Εκκλησίας κοινὸς εἶναι ὁ πόνος, κοινὴ καὶ ἡ χαρὰ, κοινὰ εἶναι καὶ τὰ ὑλικά αγαθά. Κοινό τὸ χρῆμα, κατὰ τὴ «*χρεία*» καθενός.

Συνοπτικὰ λέει ὁ ι. Χρυσόστομος: «*Τρία ἀπαιτεῖ. Τὸ μὴ σκίζεισθαι, ἀλλ' ἠνώσθαι μετὰ ἀκριβείας, τὸ προνοεῖν ὁμοίως ἀλλήλων, τὸ κοινὰ τὰ συμβαίοντα ἠγεῖσθαι*» (Ε.Π.Ε. 18α, 318). Μετάφρασις: Τρία ὁ Παῦλος ἀπαιτεῖ: Τὸ νά μή διαροῦνται τὰ μέλη, ἀλλὰ νᾶναι συνενωμένα. Τὸ νά φροντίζουν ἐξ ἴσου ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο. Καὶ τὸ νά θεωροῦν ὅσα τοὺς συμβαίνουν κοινὰ.

Δ. Γ. Α.

ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΤΟΥΣ 2007

Κυκλοφορεῖ τὸ Ἡμερολόγιο τσέπης
τοῦ Συλλόγου «*Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής*»
τοῦ ἔτους 2007. Ἀφιερωμένο:

στὸν ἐπίγειο ἄγγελο,
στὸ παιδί θαῦμα,
στὸ νέο, πού ἀγωνίζεται
μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ
γιὰ τὴν Ἀγνότητα.

Τιμᾶται 0.80 € (ὀγδόντα λεπτά).

Γιὰ ποσότητα ἔκπτωσης 30%.

Τηλέφωνα: 213212713 καὶ
2109765440.

Ἐφυγαν γιά τούς οὐρανοὺς

Ὁ ὄραματιστής

† Νικόλαος Ψ'αρουδάκης

Τό κράτος τοῦ Θεοῦ! Ἦταν τό ὄραμά του. Τό «ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου» ἦταν ἡ νοσταλγία του. Ἡ εἰρήνη καί ἡ δικαιοσύνη στόν κόσμο! Ἦταν ὁ ἀγώνας του.

Κάλυψε πέντε καί πλέον δεκαετίες ὁ μαχητής Νικόλαος Ψ'αρουδάκης, ὁ ἰδεολόγος δικηγόρος, ὁ πραγματικά ἀντιστασιακός, ὁ σεμνός δάσκαλος, ὁ συνετός ἐλεγκτής τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ὁ χριστιανός πολιτικός. Ἀπό τό 1953 πάλαιψε μέ τούς λίγους στήν ἀρχή συνεργάτες του γιά τήν ἐκχριστιάνισι τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου.

Πολλοί τόν θαύμασαν. Λίγοι τόν βοήθησαν. Ὑπῆρξε πρωτοπόρος τοῦ χριστιανοκωνικοῦ κινήματος.

Λάθη μπορεῖ κανεῖς νά τοῦ καταλογίση. Σκοπιμότητα ὅμως ὄχι!

Ἄγνος ἀγωνιστής. Κι ἀπ' τή δημοσιογραφική ἐπαλξι τῆς «Χριστιανικῆς Δημοκρατίας», κι ἀπ' τό βῆμα τῆς Βουλῆς, ἀλλά κι ἀπ' τό κελλί τῆς φυλακῆς, ἡ φωνή του ἦταν πάντοτε ἀλήθεια «ἀτόφια».

Ἀναπαύτηκε στίς 23 Ὀκτωβρίου 2006, σέ ἡλικία 89 ἐτῶν. Ἐκεῖ, πού τώρα βρίσκεται ἡ ψυχή του, ἀπολαμβάνει τήν πολιτεία τοῦ Θεοῦ. «Οὐ γάρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβρ. ιβ' 14).

---000---

Στό πλευρό τοῦ ἀρρώστου

† Μαριάννα Τσαμούρη

Ἀναμμένη τήν εἶχε πάντα τή λαμπάδα ἡ σεμνή παρθένος, ἡ ἀφιερωμένη στό Χριστό ψυχή, ἡ προῖσταμένη «καλῶν ἔργων» Μαριάννα Τσαμούρη.

Μαθήτρια τῆς σπουδαίας ἱεραποστόλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου, μακαριστῆς Βεατρικῆς Λαπατά, ἐργάστηκε πολλές δε-

καετίες ὡς ἀδελφή νοσοκόμος καί προῖσταμένη στό νοσοκομεῖο «Ἐρυθρός Σταυρός» τῶν Ἀθηνῶν.

Πιστή καί ἐνάρετη, ταπεινή καί μειλίχιος, σκόρπισε τό ἄρωμα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης σέ πολλές χιλιάδες πονεμένους. Ἡ διακριτική εὐγενική παρουσία της «ἐν λόγῳ καί ἔργῳ» ἦταν φανερή, ὅσο κι ἂν ἐκείνη ἀθόρυβα ποθοῦσε νά ζῆ.

Ἀναπαύτηκε στίς 28 Ὀκτωβρίου 2006. Ἦ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐφάλη στόν Ἀπόστολο Παῦλο τῆς Κορίνθου.

Ἀντί εὐχῶν

- Σὺ πού ὠδήγησες τούς Μάγους «εἰς προσκύνησιν Σου», ὠδήγησε κι ἐμᾶς στή φάτη τῆς θείας Σου Ἀγάπης.
- Σοῦ πρέπει ἡ τιμὴ καί ἡ λατρεία μας.

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

«ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ»

Ἐθν. Ἀντιστάσεως (πρ. Βασ. Ὀλγας) 103
172 36 Ἅγιος Δημήτριος (Μπραχάμι)
Τηλ. 2109765440

Βιβλία:

- Η ΑΓ. ΓΡΑΦΗ (κείμενο καί μετάφρασις)
- Λειτουργικά καί Ἑρμηνευτικά
- Θεολογικά καί Πνευματικά
- Ἀπολογητικά καί Ἀντιαιρετικά
- Διηγήματα καί Νεανικά-Παιδικά
- Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί Λογοτεχνικῆς
- Κηρυκτικά καί Κατηχητικά Βοηθήματα
- Πρακτόρευσις ὄλων τῶν βιβλίων τοῦ ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη

Ἐκκλησιαστικά εἶδη:

- Εἰκόες ξύλινες καί σέ χαρτί
- Κανδήλια
- Λιβανιστήρια καί κομποσκοίνια
- Θυμίαμα καί καρβουνάκια

Κασέτες, CD καί DVD μέ mp3:

- Εὐαγγελίων καί Βυζαντινῆς μουσικῆς
- Ὁμιλιῶν καί Πατριωτικῶν ἀσμάτων
- Νεανικῶν καί κατασκηνοτικῶν τραγουδιῶν
- Ὁμιλίαι π. Δανιὴλ Ἀεράκη

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ρήγματα στήν ἐνότητα

Παπικός δύσκολα γίνεται ἕνας ὀρθόδοξος, ιδίως στήν Ἑλλάδα. Οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες κινδυνεύουν ἀπό ἄλλους -ισμούς, ὄχι τόσο ἀπ' τόν Παπισμό. Κινδυνεύουν ἀπ' τόν ὕλισμό, τόν εὐδαιμονισμό, τόν αἰσθησιασμό, τόν ἀθεϊσμό, τόν χιλιασμό, τόν προτεσταντισμό. Ὅσο ἀγιογραφικά δέν καλλιεργοῦνται, θά προσφεύγουν στίς προτεσταντικές παραφράδες, ἀκόμα καί στό χιλιασμό!

Ἐνώ ὁμως ὀρθόδοξοι δέν γίνονται παπικοί, ἀπό ἐνέργειες φιλοπαπικές κινδυνεύει ἡ ἐνότητα τῶν ὀρθοδόξων. Κι ὡς «ἀσθενεῖς τήν πίστιν» (Α' Κορ. ἡ' 7) ἄν λογιστοῦν οἱ εὐσκανδάλιστοι, σ' αὐτούς ἐνδείκνυται πῶς πολύ ἀγάπη, παρά στούς παπικούς.

Δύο τελευταῖες συναντήσεις ἔχουν προκαλέσει ποικίλους σχολιασμούς.

- Ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος δέχτηκε τόν πάπα Βε-

νέδικτο ΙΣΤ' στή θρονική ἐορτή τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα (30 Νοεμβρ. 2006) στήν Κωνσταντινούπολι. Θά ὠφελήθη τό Πατριαρχεῖο; Θά στηριχθῆ ἡ θέσις του κι ἡ οἰκουμεινικότητά του;

- Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος ἐπισκέπτεται στίς 14 Δεκεμβρίου 2006 τό Βατικανό. Τί θά ὠφελήσῃ μιά ἀκόμα συνάντησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μέ τόν Πάπα; Μάλλον θ' αὐξηθῆ ἡ ἀμφισβήτησις στό πρόσωπό του, ἐνώ ἡ Ὀρθοδοξία δέν θά προβληθῆ καθόλου.

- Δέν συμφωνεῖ ὁ πολιτισμένος κόσμος μέ τούς «γκρίζους λύκους», πού τό μῖσος καί ἡ ἀγριότητά τους δέν στρέφονται κατά τοῦ Πάπα, ἀλλά κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ γενικά. Ἀλλά καί δέν μπορούμε ν' ἀγνοήσουμε τά ὅσα ὁ ἀπ. Παῦλος λέει γιά τούς ὑπουλοὺς «λύκους», πού λαλοῦν διεστραμμένα (Πράξ. κ' 30).

Πάνω ἀπό ὅλα εἶναι ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας «ἐν ἀγάπῃ», ἀλλά καί «ἐν ἀληθείᾳ».

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπευθύνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικῶς 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Τί σπεύραμε; Τί θερίζουμε;

Πελευταία στήν ἐπιλογή τῶν ἐφήβων (ἀπό 15 ἕως 18 χρόνων) εἶναι ἡ πίστις **στό Θεό**. Σέ δημοσιογραφική ἔρευνα («Ἐλευθεροτυπία», 20 Νοεμβρ. 2006), μέ ἐρώτημα: «Ποιά στάση ζωῆς σᾶς ἐκφράζει (ἀγγίζει) περισσότερο;», μόλις τό 4,2% ἀπάντησε: «Ἡ πίστις στό Θεό!»! Τό ἀντίστοιχο ποσοστό σέ παρόμοιο ἐρώτημα τό 1990 ἔφτανε στό 25,2%!

Οἱ ἔρευνες βέβαια καί τά «γκάλλοπ» ἀμφισβητοῦνται. Ἄλλ' ἡ ψαλίδα μεταξύ 25% καί 4% εἶναι τόσο μεγάλη, πού δέν κλείνει μέ τό ὅποιοδῆποτε στατιστικό λάθος.

- Ποιός ποιμένας μπορεῖ νά μείνη ἀδιάφορος μπροστά σ' αὐτό τό φαινόμενο;

• Τι νά τούς κάνουμε τούς μεγαλοπρεπείς ναούς; Ὡραία **κλουβιά** χωρίς πουλιά!

• Τι νά τίς κάνουμε τίς οικονομικές ἐπιχειρήσεις, πού καί διά νέου πλέον νόμου μπορεί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νά πραγματοποιηῖ; Χάνουμε συνεχῶς τή μεγάλη ἐπιχείρησι τῆς **ἀγάπης** καί τῆς **σαγήνης** τῶν παιδιῶν καί τῶν νέων.

• Τι νά τά κάνουμε τά λεγόμενα **πνευματικά κέντρα**, πού ὑπάρχουν ὡς κτήρια στούς περισσοτέρους πλέον ναούς; Ἐχουν ἤδη καταστήσει **καφενεῖα** γιά μνημόσυνα καί κηδεῖες!

Ἡθικοί αὐτουργοί ὄλοι

Ἦ πράξις ἐγένε ἐν ψυχρῷ στήν Ἀμά-
ρυνθο τῆς Εὐβοίας. Κανένα ἀπ' τ' ἀ-
γόρια, πού βίασαν τή 16χρονη μα-
θήτρια σέ δημόσιο χῶρο τοῦ σχολείου,
δέν βρισκόταν ὑπό τήν ἐπήρεια ἀλκοόλ
ἢ ναρκωτικῶν! Καμμιά μαθήτρια ἀπ'
αὐτές, πού παρακολουθοῦσαν λαίμαργα
τό βιασμό, δέν πιάστηκε νά παρευρίσκε-
ται στό φρικιαστικό περιστατικό. Καί ἡ
βιντεοσκόπησης τοῦ ὄλου τραγικοῦ γε-
γονότος μέσῳ κινητοῦ τηλεφώνου πρα-
γματοποιήθηκε μέ ὅλη τήν ἀνεσι!

Καί ξαφνικά ἐμφανίστηκαν ὄλοι **ἀ-
μύνητες** τῆς ἠθικῆς!

Γιατί, δηλαδή; Εἶναι θέμα **ἡλικιακό**
ἢ βία, ἢ πορνεία, ἢ μοιχεία, ἢ ποικίλη ἀ-
κολασία, ἢ σεξομανία;

Βεβαίως τήν **παιδική ἡλικία** ὀφεί-
λουμε νά τήν προστατεύουμε περισσό-
τερο ἀπ' τό μαστίγωμα τῶν αἰσθήσεων,
ἀπ' τή σεξουαλική βία, ἀπ' τίς τραυματι-
κές ἐμπειρίες.

Ἄλλ' ὅταν οἱ μεγαλύτεροι στήν ἡλι-
κία ἔχουν ἀποχαλινωθῆ τελείως, πῶς
θά φροντίσουν γιά τό χαλινό τῶν μικρο-
τέρων; Πῶς θά συγκρατήσουν τήν ἐφη-
βική καί τήν παιδική ἡλικία ἀπ' τό ξε-
χαρβάλωμα;

—**Παιδιά! Ἐμεῖς οἱ μεγαλύτεροί σας:**

—**Βγάλαμε τήν περόνη ἀσφαλείας!**

—**Ἀφήσαμε τή βόμβα στά χέρια σας!**

—**Σᾶς σπρώξαμε νά τήν πετάξετε!**

—**Κι ὅταν τήν πετᾶτε καί γίνεστε ρε-
μάλια καί συντρίμμια, σᾶς ὀδηγοῦμε
στό σύλλογο τῶν καθηγητῶν, στήν ἀ-
στυνομία, στόν εἰσαγγελέα, στή δημό-
σια διαπόμπησι, στίς τηλεδίκες!**

• **Περόνη ἀσφαλείας;** Ἡ **πίστις** στό
Χριστό καί ὁ ὠραῖος μαζί Του ἀγώνας
γιά τήν ἀγνότητα καί τήν τιμιότητα.

• **Βόμβα;** Τό βράσιμο τῶν **παθῶν** σέ
κάθε ἄτομο.

• **Ἐξώθησις;** Οἱ γαργαλιστικές περι-
γραφές καί οἱ μαγευτικές ἀπεικονίσεις
σεξουαλικῶν ὀργίων!

Ἡ **ὑποκρισία** μας δέν ἔχει ὄριο.

Γιά λόγους κυρίως ἐμπορευματικό-
τητας καί πλουτισμοῦ σπρώχνουμε παι-
διά καί νέους στό κατρακύλισμα, κι ὑ-
στερα... πετροβολᾶμε!

Πάντοτε θ' ἀκούγεται συγκλονιστική
ἢ κραυγή τοῦ Χριστοῦ:

—**Κάτω τά χέρια σας ἀπ' τά παιδιά!**
Ἀφήστε τά παιδιά νᾶρθουν κοντά μου!
«Ἄφετε τά παιδιά» (Ματθ. ιθ' 14)!

**«Μή κωλύετε αὐτά!»! Μή στέκεστε ἐμ-
πόδιο στό νᾶρθουν κοντά μου τά παιδιά
καί οἱ νέοι!**

Αὐτοκίνητο! Ἐτεροκίνητο!

Ἦ εἶπουν τά Μέσα Μαζικῆς Μεταφο-
ρᾶς; Ὁχι. Μᾶλλον ἔχουν βελτιωθῆ.
Ἦ Παρ' ὅλα αὐτά, τά Ι.Χ. ὄλο καί αὐξά-
νονται. Ὁ ἀριθμός τῶν αὐτοκινήτων πλη-
σιάζει τόν ἀριθμό τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐν-
ηλικῶν στήν Ἑλλάδα.

Σέ **6.000.000** ὑπολογίζονται τά Ι.Χ.
αὐτοκίνητα! Ὅλοι τρέχουν. Τί κυνηγᾶνε;

Μᾶλλον τό ἄγχος, τά ἀτυχήματα, τά
δυστυχήματα, τίς συγκρούσεις!

• Κάθε **ἐργαλεῖο** ἀπαιτεῖ λογική χρῆ-
σι. Ἔτσι καί τ' αὐτοκίνητο. Ἐνῶ πραγ-
ματικά εἶναι χρήσιμο ἐργαλεῖο, πολλές
φορές μετατρέπεται σέ τραγικό μέσο.

• Τρέχουν πάντοτε οἱ ἐποχούμενοι
γιά **ἀναγκαῖα** ταξίδια;

• Προσέχουν καί τηροῦν τόν **Κώδικα**
Ὁδικῆς Κυκλοφορίας;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ» 2006

Κύρια άρθρα

Κουτώντας τό αστέρι, σελ. 1. Ἡ ισότητα τῶν φύλων, σελ. 17. Ἐλευθερία καί ἀγάπη, σελ. 33. Δείξε μας τήν Ἀνάστασι, σελ. 49. Σπορά ἢ Ἀνάστασις, σελ. 65. Τεκνογονία, σελ. 81. Ἐξώσις στά παιδιά, σελ. 97. Ψευδαίσθησις, σελ. 113. Χωρίς τσιγγουιά, σελ. 129. Ἀγύρτες καί ἀπατεῶνες, σελ. 145. Ἀλήθεια καί παραμύθια, σελ. 161. Τό πρόσλημμα, σελ. 177.

Ἑορτολογικά

Ἄλλα φωνάζουν: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! σελ. 61. Οἱ ἅγιοι περιμένουν τήν ἀνάστασι, σελ. 69. Πρᾶξις οἰκονομίας (ἢ Ἀνάληψις), σελ. 87. Θέμα ὀρατότητας (Μεταμόρφωσις), σελ. 117. Λουκάς ὁ Ἀγαπητός, σελ. 150.

Γνωριμία μέ τόν Παῦλο

Α' Κορ. ι' 29-30: Ὅλα γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ, σελ. 10. Α' Κορ. ια' 1-3: Ἐμεῖς καί οἱ Ἀπόστολοι, σελ. 26. Α' Κορ. ια' 7-8: Ἄνδρας καί γυναίκα, σελ. 42. Α' Κορ. ια' 10-15: Ἀναγκαῖοι καί οἱ δυό, σελ. 58. Α' Κορ. ια' 17-19: Προκλητικές ἀνισότητες, σελ. 74. Α' Κορ. ια' 20-22. 33-34: Σύναξις ἀγάπης ἢ ἐπιδείξεων; σελ. 90. Α' Κορ. ια' 23-26: Παράδοσις τῆς θείας Κοινωνίας, σελ. 106. Α' Κορ. ιβ' 1-6: Χαρίσματα καί Θεός, σελ. 122. Α' Κορ. ιβ' 7-11: Ἐνα Πνεῦμα, πολλά τά χαρίσματα, σελ. 138. Α' Κορ. ιβ' 12-17: Μέλη τοῦ ἐνός σώματος, σελ. 154. Α' Κορ. ιβ' 18-24: Ἐνσωματωμένοι, σελ. 170. Α' Κορ. ιβ' 18-24: Μέλη τοῦ ἴδιου σώματος, σελ. 186.

Πνευματικά θέματα

Ἀγάπη, ὄχι ἐκδικησις, σελ. 150.

Πρόσχωμεν

Λειτουργοί χωρίς συλλειτουργούς, σελ. 8. Εἰρήνη καί ἀγάπη, σελ. 24. Τό Σύμβολο τῆς Πίστεως, σελ. 40. Ἐβδομάδα χαρᾶς ἢ Μεγάλη Ἐβδομάδα! σελ. 57. Ὅλα κοινά, τίποτε ἰδιωτικό, σελ. 72. Κήρυγμα καί ἀκροατές, σελ. 88. «Ὁ Μονογενής Υἱός...» ψάλλεται ἀπό ὅλους, σελ. 104. Ἡ δικτατορία τῆς φωνασκίας! σελ. 120. Ἱεουργός τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ! σελ. 136. «Γιά τά παιηγύρια»! σελ. 152. Ἀληθινό παιηγύρι, σελ. 168. Τάματα καί τάγματα! σελ. 185.

Διάφορα

Νέα ἐποχή καί χριστιανική πίστις, σελ. 5, 21, 37, 53. Ποιός θά προσπεράσῃ ποιόν; (γελοιογραφία), σελ. 79. Τό «εὐαγγέλιο τοῦ Ἰουδα», σελ. 85. Τσιφλικᾶς ἢ ποιμένας; σελ. 134. Διακρίσεις τῶν ἐμπειριῶν στήν Ἁγία Γραφή, σελ. 165, 181. Μιλáει τό χριστουγεννιάτικο δέντρο! σελ. 184.

Ἐκδημίες

† Πρότυπο ἀγάπης -Γερόντισσα Ἐμμέλεια, σελ. 28. † Ἱερεὺς Θησέας Κυπριώτης- † Παναγιώτα Νούσια - † Σεβαστιανή Νικολαΐδου, - σελ. 44. † Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος, σελ. 121. † Ψυχές ἀφιερωμένες (Μαρία Σάκκου-Ἐλένη Ψωμᾶ-Φωτούλα Μακρῆ), σελ. 126. † Ὁ ὀραματιστής (Νικόλαος Ψαρουδάκης) - † Στό πλευρό τοῦ ἀρρώστου (Μαριάννα Τσαμούρη), σελ. 188.

•••••
 ● Μήπως γίνεται καί τ' αὐτοκίνητο μέσο **ἐπιδείξεως**; Μήπως, ἀντί νά συντομευῆ τό χρόνο ἐργασίας μας, συντομεύει τό χρόνο τῆς ζωῆς μας;

Τό σπουδαιότερο ἀπό ὅλα:

● Ἐχουν πλέον **ιδανικά** καί ὑψηλούς σκοπούς στή ζωή οἱ Νεοέλληνες; Ἡ μήπως ἰδανικό, ἀντί γιά τήν **οἰκογένεια**, εἶναι τό πολυτελέστατο σπίτι; Ἀντί γιά τά **παιδιά**, τό σκάφος καί ἡ ἐξοχική κατοικία; Ἀντί γιά τό **γάμο**, ὁ συνεχῆς τουρισμός μέ πανάκριβα αὐτοκίνητα;

Πάντως, ἐνῶ χρησιμοποιοῦμε **αὐτο-**

κίνητα, ὅλοι μας εἶμαστε **ἑτεροκίνητοι!** Ἄβουλα νοῦμερα ἐνός ἄψυχου τεχνικοῦ καί ἠλεκτρονικοῦ ἐξοπλισμοῦ!

Μικρό χριστουγεννιάτικο δῶρο

Χριστούγεννα

Τό βιβλίο αὐτό τοῦ π. Δανιήλ Ἀεράκη (σελ. 128) βοηθάει στήν προσέγγισι τοῦ μυστηρίου τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως. Κατάλληλο γιά διανομή σέ ἐνοριακοὺς κύκλους καί κατηχητικά. Τιμὴ 2 €. Τηλ. **2103212713**.

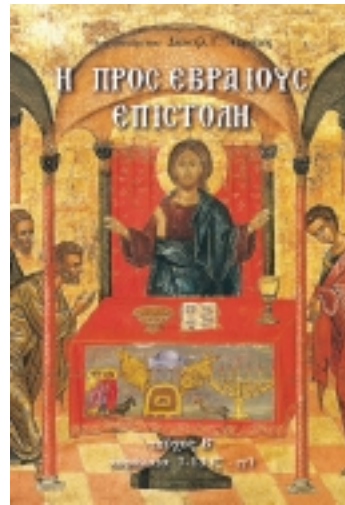
Ἐλεύθεροι σχολιασμοί

Ἄλλα τὰ βλέπει ὁ Θεός - Τό πάθημα δέν ἔγινε μάθημα; - Στή Δικαιοσύνη δέν τελείωσε! Στήν Ἐκκλησία τελείωσε! - Ὁ Διάβολος τῆς σέπης! - Οἱ «θεοί» πῶς πεθαίνουν; - Φοροκλοπή-Βρεφοκλοπή! σελ. 13-16. — Εὐχάριστοι σέ ὄλους -Γιατί, Μακαριώτατε; - Ἀναθεώρησις - Γιατί τότε παραιτήθηκε; - Ψυχοφάρμακα καί νέοι - Ἥχητικό ντοκουμέντο! σελ. 29-32. — Νά μᾶς ξέρουν ἢ νά μᾶς ξέρη; - Ὁ πρῶην Πειραιῶς - Ἀναγκαῖος ὁ φιλοπαπισμός; - Μιά μᾶνα μόνο ἔπνιξε τό μωρό της; - Φυσικές πηγές! - Φοβάστε τήν παρακολούθησι; - Ἄλλο φανατισμός, ἄλλο ζήλος! σελ. 45-48. — Ἐλεοῦμε, γιά νά ἐλεηθοῦμε! - Ἀφθαρτο τό σκήνωμα; - Τράπεζες! Δάνεια ἢ πνίξιμο; - Ξαφνικά ἀντί γιά χωρισμό, ἐναγκαλισμό! σελ. 62-64. — Ἄν πιστεύαμε στήν Ἀνάστασι! - Ἐπιστημονική ἀθαιρεσία = παραμύθι ἀπάτης - Ἀσύνητο κενό! - Ἀποπροσανατολισμός καί ψευδαίσθησις, σελ. 77-80. — Βλασφημία ἢ αὐτοσυνηδισία; - Ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας γιά σκηνώματα ἁγίων - Ἀποκωδικοποιήσις τῆς ἀσεβείας! - Μετέχουμε ἢ δέν μετέχουμε; - Τό βραβεῖο στά τέρατα! - Πάρε κι ἓνα κινητό! σελ. 93-96. — Τά «βάζουμε» μέ τό Θεό! - Πολυτέλεια προκλητικῆ - Ξεσιπωσιά χωρίς φρένο! - Παιδιά χωρίς Χριστό! - Φονιάδες γεννοῦν ἐγκληματίες! - Παρασημοφορίες, σελ. 109-112. — Κήρυγμα τοῦ καλοκαιριοῦ - Ἐντιμος ὁ κλέπτης; - Βιασμός-ἐξαναγκασμός - Ἄσυλο στούς ληστές! σελ. 125-128. — Στοῦ κακοῦ τῆ σκάλα - Μακράν τους ἔζησε. Μακράν τους πέθανε - Ὁ «τυχεράκιας» Δεσπότης! - Ἐκλογῆ δύο Ἀρχιεπισκόπων - Οἱ ἄθωοι τί φταῖνε; - Κακούργημα μόνο αὐτό; σελ. 141-144. — Ἀδιάλειπτη ἢ προσευχή - Γιά τήν εἰκόνα! - Ἀφορισμός σέ εὐσεβῆ; - Ἡ διαφθορά δέν ἔχει χρῶμα! - Οὔτε ἀπαγορεύε-

ται, οὔτε ἐπιβάλλεται! σελ. 157-160. — Νά εἰσπράξουμε τή σωτηρία! - Παιδεία-παιδιά-δάσκαλοι! - Ὀργανωμένη ἀλητεία! - Λυχνία καί προβολεῖς - Λεφτά καί οἰκόπεδα ζητᾶμε; σελ. 173-176. — Ρήγματα στήν ἐνότητα- Τί σπείραμε; Τί θερίζουμε; - Ἡθικοί αὐτουργοὶ ὄλοι μας - Αὐτοκίνητο! Ἐτεροκίνητοι, σελ. 189-191.

Ἡ ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ

τεῦχος Β -κεφάλαια 7-13 (ζ' ιγ')

Νέο βιβλίο τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη. Ἀσχολεῖται μέ τά τελευταῖα κεφάλαια τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς τοῦ ἀπ. Παύλου. Σελίδες 288. Τιμᾶται, ὅπως καί τά λοιπὰ Ἁγιογραφικά βιβλία τοῦ συγγραφέως, 7 €. Ταχυδρομικά 3 €.

Τηλ.: 2103212713 καί 2109765440.

Μὴ ξεχάστε τὴ συνδρομὴ γιὰ τὸ 2007

- Παράκλησις στούς φίλους συνδρομητές, νά ξεφλήσουν τὴ συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ γιὰ τὸ νέο ἔτος 2007 ἢ καί γιὰ προηγούμενα ἔτη. Εἶναι **10 Εὐρώ (€)** τὸ χρῶνο. Ἡ ἐξόφλησις γίνεται
- ἢ ταχυδρομικά στή διεύθυνσι **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**
- ἢ αὐτοπροσώπως στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** καί στό Βιβλιοπωλεῖο **«Βαπτιστής», Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο).**
- ἢ στόν τραπεζικό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.**
- Οἱ συνδρομητές τοῦ **ἐξωτερικοῦ** ν' ἀποστέλλουν τὸ ἔμβασμά τους στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τὴ λέξι Περιοδικό).
- Γράψτε καί κάποιον γνωστό ἢ συγγενῆ σας. Μέ δέκα Εὐρώ κάνετε ἓνα πνευματικό δῶρο.
- Τηλέφωνα: **2103212713** καί **2109765440.**